

Inczédy Tamás

HÍDMESTER

[ELZÚGOTT MELLETTEM]

2021-09-21 | **ELZÚGOTT MELLETTEM, NOVELLA**

– Francba – mondja a hídmester az orra alá nyomott mikrofonba.

Nem gondolja komolyan. Tudja, hogy a híd pillérjére mászó ballonkabátos ember a tévésekkel jött, látta, amikor a hídfőnél kiszállt a kocsijukból. Persze e nélkül is rájött volna, hisz teljességgel életszerűtlen, hogy annyi eseménytelen év után épp akkor

akarja valaki a folyóba ölni magát, amikor az Állami Televíziótól kijönnek ünnepi interjút készíteni vele annak alkalmából, hogy ötven éve hídmesterkedik.

Nincs mit tenni, most, az interjú kellős közepén el kell játszania a ráosztott szerepet, meg kell mutatnia, hogy a helyzet magaslatán áll, mert ez bizony benne lesz a híradóban, és könnyen megeshet, hogy ha ezt elrontja, hiába ő a haza utolsó megmaradt hídján szolgálatot teljesítő örökös hídmester – elmozdítják helyéről.

mint szimbólum

Miniszterek jönnek, miniszterek mennek, egyedül a kormányzó és mi maradunk a helyünkön, mondta egyszer a keleti hídfő aluljárójának vécés nénije, aki biztos volt benne, hogy a kisembernek, aki ad a munkájára, nincs oka félni, mert soha nem fogják kitenni, talán még nyugdíjas kora után is szolgálhat. A hídmester hümmögött valamit, nem akarta kibillenteni a vécés nénit mélységes nyugalomból. Minek mondja, hogy csak azért nem mozdítják el őket, mert a helyükre senki sem aspirál, ki akarna egy huzatos aluljáró klozetjében mások után szart takarítani vagy éjjel-nappal hidat őrizni, annak minden nyűgével-bajával. Ki kapható, hogy ha esik, ha fúj, minden áldott nap minden egyes órájában bejárjon, alámásson, kopogtasson, galambürüléket vakarjon, szüntelenül anyagelhasználódások és tönkremenések, hegesztés-varratrepedések és rozsdafoltok után kutakodjon, dilatációs hézagokat méregessen nyári hőségben, téli fagyban, festéklepattogzásokról írjon jegyzőkönyveket aktuális minisztériumi hivatalnokoknak, hogy tíz évente nagy nehezen kiutaljanak neki négy vagon festéket, hogy egy szakasz kivezényelt köztörvényes bűnözővel újrafesse a hidat a megadott, teljesíthetetlen határidőre, hogy aztán az ünnepélyes átadón valami aktuális ember a hatalom környékéről elmondhasson egy se füle, se farka politikai beszédet a hídról mint szimbólumról, ezt egyik sem tudja kihagyni, hangzatos lózungokat pufogatnak összetartozásról, felelősségtudatról, a múlt tiszteletéről meg a jövőbe tekintésről – erőről, erőből.

– A francba – morogja a hatás kedvéért a mikrofonba, aztán elnézést kér a tévériportertől, hisz várja a kötelesség, és határozott léptekkel elindul az ál-öngyilkos-jelölt felé.

Szinte érzi a hátán, hogyan igazítja utána az operatőr a kamerát, ezek a tévések jó előre kiszámolták a plánozást, gondolja, és hogy a képernyőkön gyönyörűen látszik majd, ahogyan ő, az egyenruhás hídmester távolodik, megy az égbe szökő hídpillér felé, melyre egy ballonkabátos férfi mászik épp, hogy megölje magát.

Ösztönösen úgy jár, hogy sántítása minél kevésbé legyen feltűnő, így billegésnek hat inkább, pedig fölösleges takargatnia, több dokumentált előtörténete is van ennek a sántításnak– mikor mire volt szükség.

nem igaz

Az elsőt egy hajdani bulvárlap írta meg úgy negyven éve, e szerint a nagy árvíz idején egy viharos éjjelen a hídmestert lesodorta posztjáról a felcsapó hullám, az alatt sodródó uszadékfára zuhant, szerencsétlenül, mert eltört a lába, mégis szerencsésen, mert ugyanabba az uszadékfába kapaszkodva sikerült megmenekülnie. De ez nem volt igaz.

Kevésbé romantikus történet-variációt közölt az utóbb megszűnt vicclap, vagy huszonöt éve, abban a hídmester ugyancsak vízbe esett, még hozzá kezdő korában, szabadnaposként, részegen, de kihúzta őt egy éber uszályos, aki hozzá hasonlóan szintén részeg volt, így az alkohol a vicclap szerint összességében kiegyenlítette saját ellenirányú vektorait. De ez sem volt igaz.

A harmadik történet szerint a hídon szabálytalanul megálló, majd még szabálytalanabban tolató teherautó ütötte el. A sofőrt persze példásan megbüntették. Nyilván ebből sem volt semmi igaz, de érdekes töltelékanyagnak vélhették az

egyébként száraz Negyedéves Közlekedési Kiskaté című rendszabályváltozásokat követő kiadványban.

A valóság az, hogy a nagy rezsimváltás idején, a hatalomátvétel serény óráiban néhány túlbuzgó siheder alaposan megverte őt paradicsomkarókkal, biztos, ami biztos alapon, csak mert egyenruhában volt.

Az ál-öngyilkos-jelölt már felkapaszkodott a hídfő első szintjére, most a második szintre vezető szögvas-létrát próbálja elérni. A vaslétra szándékosan hiányos, hogy ne tudjon bárki felmászni. Egy alulról csúszó elemet kell a sínen feltolni és beakasztani, az egészíti ki a szerkezetet, amin már könnyedén felmegy az ember.

A híd ezernyi titka közül ez csak apróság. A hídmesteri hivatás valódi mélységei jóval a technikai kérdések után nyílnak meg, mert a híd nem statikus vasdarab, amit két szárazföld közé biggyesztettek, hanem állandóan mozgásban lévő, a külvilággal együtt változó szeszélyes állat, amely mintegy mellesleg eltűri, hogy az emberek hídként használják.

remegés

Az ő munkáját épp azért nem tudná ellátni más, mert rajta kívül senki sem ismeri eme különös lény lelki világát, hangulatváltozásait. Ő, a hídmester álmában is megérzi, ha a forgalom okozta remegés miatt a híd valamely pontján egyszer csak kilazul egy csavar. Ilyenkor előmászik a híd központi pillérjébe épített szerszámosfülkéből, ahol évtizedek óta éjszakázik a parton álló szolgálati lakás helyett, és utánajár a dolognak.

A minisztériumtól hiába kér évek óta segídet maga mellé, akit kitaníthatna az összes szakmai fogásra, és akibe belenevelhetné a híd szeretetét, hiába a számtalan alaposan átgondolt indoklásokkal ellátott kérvény, a minisztériumi illetékes nem akarja megérteni a helyzetet, mert a segéd pénzbe kerül. Ha ő egy nap elpatkol,

biztos szereznek majd valakit a helyére, de a híd állapota gyorsan romlásnak indul. Ha a karókkal annak idején nem verték volna szét az ágyékát, talán nem szentelte volna minden idejét a munkájának, talán megnősült volna, gyereke lenne, akinek átadhatná tudását.

Nézi a ballonkabátost, ahogyan minden igyekezetével azon van, hogy elérje a második emeletre vezető szögvas létra legalsó fokát. Ezt vajon honnan szalajtották?, gondolja a hídmester. Mintha látta volna már. A bő kabátujjból előbukkanó vézna csukló, az égbe nyújtózkodó, levegőt markolászó kéz szánalmat kelt a hídmesterben. Miféle mézesmadzagot húztak el a szerencsétlen orra előtt? Vagy sakkban tartják valamivel? A családjával? Fene tudja.

Itt ez a színjáték, minden előre eltervezett, kiküldtek valakit, hogy tegyen úgy, mintha meg akarná ölni magát, neki meg az a dolga, hogy az illetőt megvédje a kitalált veszélytől, lebeszélje az öngyilkosságról, amit nem is szándékozik elkövetni, és lám, mintha nem lenne választásuk, mindketten fegyelmezetten teszik, amit várnak tőlük.

A ballonkabátos addig-addig nyújtózkodik, hogy most az alsó csúszka nélkül is sikerül elérnie a második szintre vezető létra alsó fokát. Már kapaszkodik is felfelé. Hamarosan eléri a pilon tetejét, gondolja a hídmester, és bizakodik, hogy nem valami kétbalkezest küldtek. Még megcsúszik a szerencsétlen és tényleg meghal, elcseszve ezzel az ő hátralévő nyugdíjas éveit. A hídmester higgadt ember, de most a lehetőség, hogy esetleg ide is valami barmot küldtek, megrémiszi. Jaj, csak nehogy lezuhanjon! Öreg ő már, hogy újrakezdje az életét.

egy mozdulattal

A pillérhez ér. Korát meghazudtoló gyorsasággal iramlik fel a létrán és máris az első emeleten van. Egy mozdulattal helyére csúsztatja a következő létra alsó fokait, és már a második emelethez közelít. Fölötte a ballonkabátos kileshette a módszert, mert pillanatok alatt lemásolja, és már a harmadik emelet felé tart, a hídmester a nyomában.

Mászás közben a hídmester letekint a mélybe, látja a folyót, a hidat, rajta az összesereglett báméskodókat. Láthatóan a tévés stáb is teszi a dolgát, a kamera forog, mindenki a megadott kottából játszik, most már csak az hiányzik, hogy ő szépen, biztonságban lekísérje a ballonkabátost.

– Álljon meg! – kiáltja a hídmester, a kamera kedvéért mászás közben hadonászik is a ballonkabátos felé, aki viszont rendületlenül igyekszik felfelé.

Szinte egyszerre érik el a pillér tetejét, a legfelső emeletet, a balkonszerű gyűrűt. A ballonkabátos a korlátra hajolva nézi a folyót, mintha kilátóban lenne.

– Várjon! – szólal meg a hídmester szuszogva –, ott nem lát minket a kamera.

A ballonkabátos egyre csak a vizet nézi.

– Vajon milyen lehet? Leugrani.

– Hát nézze, én már mindenfélét csináltam ezen a hídon, de leugrani, azt az egyet nem. Úgyhogy erről nem tudok magának beszámolni. Többnyire a vízbe esnek, az ütéstől összetörik magukat, elvesztik az eszméletüket, a víz alatt az örvények közt görcsöt, pánikrohamot kapnak, ilyesmi, a sodrás meg leviszi őket a francba. De megesik, hogy a hídra esnek. Az egyszerűbb. Olyankor kijönnek a hullaszállítók, én meg felszórom homokkal a vértócsát. Persze mindkét eset pontosan feljegyzendő a hídkezelési naplóba.

– Szép itt – mondja a ballonkabátos.

Némán nézik az alattuk hömpölygő folyót, és a hídmesternek egyszeriben eszébe jut, hol látta a másikat. Hol máshol láthatta, mint a hídon. Csak akkor nem ballonkabát volt rajta. Nézi a férfi korlátba kapaszkodó kezét, ujjait, melyek közt annak idején egy paradicsomkaró volt.

Csak egy lökés, és vége, gondolja a hídmester, és hogy azt mondhatná, a ballonkabátos megcsúszott. De aztán jobb ötlete támad. Sarkon fordul és lemászik.

kép | jumpstory.com